

Tématem této diplomové práce je rumunská dramatická tvorba, která vznikla po roce 1989. Pro nastínění současné situace jsem si vybrala patnáct stále ještě tvořících dramatiků: Liu Bugnar, Ștefana Caramana, Gianinu Cărbunariu, Nicoletu Esinencu, Bogdana Georgesca, Mihaie Ignata, Veru Ion, Mariu Manolescu, Mihaelu Michailov, Alinu Nelegu, Ștefana Pecu, Ioana Petera, Gabriela Pintileie, Savianu Stănescu a Carmen Vioreanu. Jmenovaní autoři patří k rumunské „nové vlně“, která se částečně inspirovala rumunskou meziválečnou avantgardou a tvorbou britských a skandinávských dramatiků první poloviny devadesátých let, česky označovanou jako cool drama a výstižněji polsky nový brutalismus.

První, kteří se inspirovali tímto směrem, byli Nelega, Stănescu a Caraman, generace porevolučních dramatiků, ale opravdový brutalismus předvedli až mladší tvůrci, nazývaní „Generace 2000“, a to především Peca Ștefan. Jemu, M. Ignatovi, A. Neleze, G. Cărbunariu a L. Bugnar jsem věnovala ve své práci největší prostor, u každého z nich jsem si vybrala tři hry. Pětici jmenovaných autorů spojuje „divadlo sociálních témat“, tedy dramata inspirovaná každodenní rumunskou realitou s jejími stereotypy a předsudky, a smysl pro humor, který ve svých dílech uplatňují při konstatování nebo kritice společenského řádu, ale odlišují se stylem psaní. K dokreslení rumunské dramatické scény jsem představila dalších deset autorů, jejichž práce vypovídají o Rumunsku v tzv. přechodném období od komunismu ke kapitalismu a o současných socioekonomických poměrech.